

Kalenterijuna

On olemassa kesäjunia ja junia, jotka ajavat tunneleissa, tiloissa

Varjot ovat viileitä kohtia maassa.

Täällä missä aurinkoa odotetaan pitkän talven jälkeen varjoja ei kaipaa kukaan vielä ei ole se aika kun tuulettimet loppuvat kaupoista ja vanhukset kuivuvat kerrostalojen yksiöihin. Vielä on odotusta ja kaipausta, lämmön

Villiviini on niin räyhäkkää menemään että melkein säälistää moinen into syksyssä puna tiiliseinillä on kuin verinen huutomerkki ja viimeinen ilo ennen ruotoisen talven pimeää

Näin kissaunia,

yritän herätä.

Veikkaan, että verhojen takana on vihreää.

Epäilen, ettei mittarissa ole pitkää viivaa.

Tiedän, että on sunnuntai.

Tunnen puutuneet sormet ja kuulen hengitysäänet.

On pyhäamu ja yritän

Mankeloin, silitän. Koneet hyörii pyörii.

Kylmä kesä jatkaa verkkaisessa varjossa kyyristelyään. Jos aurinko paistaisi, makaisin nurmella, maistaisin hattaraa. Tänään pilvet, huomenna sade. Kastemadolla onnenpäivä. Koneet pyörii. Tänä kesänä ei hikipyökkä hyrrää.

Heinäkuun vika, viimeistä viedään, ensimmäinen toinen ja kolmas kylmä
Mä jäädyn, palelen, tärisen, kaipaen että lämmin rikkoisi luut, oi Honolulu!
Syksy syntyy ennen kesää jota ei tullut ei tuullut ei lakannut tuulemasta
Lapioin lunta vai leikkaanko ruohon se ei lakkaa kasvamasta sammalta sekaansa, ihan
sekaisin kaikki ja minä varsinkin
Ohimolla oljenkorsi, ohut laskimosuoni sykkeen sininen viiva

on ilta. Kesäilta ja kaipaen lämpöä. Makaan viltin alla punaisella sohvalla ja luen
novelleja. Kävin Stockmannilla ja minua huimasi siellä niin kuin aina, kun siellä
käyn. Ostin runokirjan ja etsin pääsyä ulos. Paniikki otteli ohimoilla, syke oli kiivas
mitta. Näin tutun papin ja juttelimme. Hänen läheisensä oli eilen kuollut
kysyin, sanoitko kuollut, en kuullut oikein hyvin. Miten se kuolema taas.
Makaan punaisella sohvalla ja muistan, miten lämmin
ja hento oli vanhan kissan kuollut ruumis, kun laskin sen hautaan.
Nyt on pyhäilta
Kissa on niin kuollut.

*Junan ikkunat ovat sateesta märät, pilvet
alhaalla peltojen päällä, kaikki maisemat veden läpi
ovat kotimaata, junasta katson vihreää, niin paljon vihreää
ja sadetta, se on tämä kesä, ainoa kesä tänä vuonna ja juna,
se kulkee läpi kaikkien vuodenaikojen.
Tulee uusia ihmisiä, tulee uudet sateet
ja ulkona puut kasvavat radan varrella ja kaukana.*

Olen murehtimisellani lyhentänyt elämäni kymmenen kyynärän verran.
Suren itseäni ja ajattelemattomuuttani. Kaikki ne turhat kyynäränmitat.

Ei auta vaikka korvatulppia söisi. Nokkosen kosketus värisee pikkurillissä kolmen tunnin jälkeen kontaktista. Miehen kirja putoaa ja kuuluu hengitys kuin maan ääni. Minä syön sitruunaa, valkaisen hampaitani. Kissa on koko ajan kuollut ja hiekkahauta aidan vierellä humisee. Ensi kesänä siinä kasvaa koiranputki tai hiirenvirna, horsma tai orvokki. Sade ropisee mökin kattoon ja se on päivän paras ääni. Tämä kesä loppuu, kun pääskyset vaikenivat.

Puut ovat kärsivällisyys. Kasvavat hitaasti, nousevat ylöspäin. Rikkaruohot kasvavat kärsimättömyyttä, hujopit yhdenkesän yrittäjät, vihreitä kyllä ja sitkeitä tavallaan. Puut kasvavat kauan ja kantavat oksillaan tuulet lehdet lumen painon ja autiuden. Puut eivät kuole rikkaruohoihin.

*Juna viilenee, istun selkä menosuuntaan,
varjon puolella en tarvitse aurinkolaseja.
Pellet vehnäisiä radan varrella, talot kaukana,
ladot kyyryssä ja horsmat kukkivat hattaraa.
On elokuu. Tämän kesän lopultalämmin loppusilaus.
Menolippu pimeään. Raja-aita
ja kypsytävän hedelmän tahmea pirskahdus.*

aivan pieni liike

Sade on lääke kuivuuteen.

Melankoliaan riittää sumu.

Pitkät matkat kestävät kauan.

Sivuraiteella on tilaa tai hylättyjä vaunuja.

Alakulo, välikulo, yläkulo.

Kulopalo, palovaroin.

Juna ajaa läpi vihreän

Juna ajaa läpi

Juna ajaa

Juna

Toivon

että olisi lämmin iltaan saakka, kissat eivät kuolisi

tarkenisi nukkua ilman villasukkia, että lakanat kukkisi vanamoita

tähdet eivät haalealla taivalla lentäisi hukkaan

että voisi huutaa ja hypätä veteen, nähdä siemenkodasta tulta

kissa kehräisi kuin veturi,

toivoisin niin

Tuulilasin pyyhkijät siirtelivät kumiauroillaan tihkusadetta. Ajattelin talvea ja niitä aamuja, kun lumi peittää kottikärryyn lastatut vaahteranlehdet ja pyykkinarut vaipuvat toimettomuuteen. Silloin leivon illaksi auringonkukansiemenistä sämpylöitä ja menen nukkumaan keskiyöllä. Katselin pyyhkijöiden laiskaa liikettä ja olin päiväuni, sininen uimapuku, pysähtynyt

Pariisissa kulkee RER-juna ja maan alainen maanalainen, elokuva

Lentokentältä nousen lähijunaan. Automaatti ottaa vastaan koodin, näkymättömän kulkuluvan, ovet avautuvat, kaikki on maksettu.

Portit kalisevat, lukulaite piippaa, vihreä valo osoittaa suunnan.

Kun taikakorttini hipaisusta näyttöön vilahtaa punainen rasti, olen hukassa ja kaikesta helteestä hikinen. Ranskaa puhuva rouva näyttää esimerkkiä, sukellamme yhdessä teräspuomin ali. Pelastus on kaunis sana ja se kirkastaa maanalaisen kaakelikäytävän. Kuitenkin olen eksyksissä, luen karttaa, sydän hakkaa. *Juna valahtaa maan nieluun* ja nielaisee kantakaupunkilaiset, kulkurit ja kulttuurivieraat samaan metrosuolistoon, missä seinät avartuvat vuosisataiseen kisko-oopperaan. Maailma on suuri maanalainen liikennepuisto, joka sylkee soluja. En ole hukassa, olen ihminen, olen menossa, tulossa, lähtemässä, palaamassa, kaikki ihmisten liike on minussa.

Minä olen suru ja huuto ilman vokaaleja. Kuljen Seinen rannalla eikä yksikään kaupunkirottia pelkää varjoani. Yö käärii varjojaan, huokaa. Taskussani on sormen mentävä reikä, josta pudottelen jälkeeni konsonantteja. Ennen aamua takkini on kevyt ja hiuksissani kastetta. Olen pilvi ja puiston penkki, olen siveltimen ääni.

Ostan keittiöpyyhkeen johon on painettu Pariisin metrokartta ja punaisen baskerin, villaa, että en unohtaisi

Kotona kuljen sormi kankaassa Eiffelille, muistan jäädä Trokaderolla, ovet avautuvat ja afrikkalaiset lanneliikkeiset miehet myyvät minulle patterilla palavan pienoistornin, etten unohtaisi

St Michelin aukio solahtaa ranneliikkeellä likemmäksi

ensilumen sulamisen aikoihin, sairaslomakuu

Etsin kadonneita hiilikuitupuikkoja, sukulaisille lahjasukkia. Löysin kimallelahjakassit, joita etsin viime joulun alla. Purin eilen neulomani pitsisukan. Kirjoitin joulukortit. Makasin sohvalla ja omalla sängyllä. Ostin prismasta kuusi riisipiirakkaa. Otin lääkkeitä. Vein kesäkalusteet varastoon. Siirsin kesäkalusteet varastosta toiseen. Tyhjensin kuivaneet kukat kuistin maljakoista. Luin kirjaa. Torkuin. Jouluradio soittaa ja laulaa. Löysin pakastimesta viime joulun porkkanalaatikon. Kuopus oli leiponut koulussa pipareita. Haluaisin tietää, mikä minusta tulee.

Yritän nousta laittamaan leipätaikinan. Ihan kohta.

Makaan ensin tässä sohvalla.

Sitten nousen.

Ihan varmasti.

Yritän koko ajan.

on pehmeä syli.

Kaupasta saa hyvää leipää.

Tänään teen jotain. Edes jotain. P
Tässä on hyvä levätä. Vielä minä nouse

Yöllisten takykardioiden jälkeen ainoa aamu.

kysymysten kehä, painajaisten paino. Tuleeko tästä mitään (parempaa, muutosta, valoa)

Olen alkusoiton tahdeissa ja kapellimestari kaukana, partituurissa parsitut sivut.

Osmium ja iridium ovat tiheydeltään suurimpia alkuaineita. Lyijy jää kauas jälkeen.

Selvitin asiaa, kun pohdin olemisen painavuutta. Lyijynraskaus on lopultakin melko kevyt olotila. Mutta riittääkö sen puoliintumisajaksi kaksi viikkoa?

Tämän junan tunnelitila on ahdas

tapahtuu vuodenaika, kissa on yhäkuollut

Jos ulkona tuulee ja keltainen koivusade täplittää asvalttihihaa, on vuodenaika. Jos valkoiset haitulapilvet purjehtivat mistään piittaamatta, on taivas. Taivaalla uni. Jos olisi leija. Jos minä olisin

jos minulla olisi naru. Tai laulu. Niin minä olisin pilvi ja söisin nostaisin laulun, puhaltaisin keltaisen kukkaan, sataisin sammalta, jos

Kokeilen onneani, pieniä ja suuria alkukirjaimia, tomaattikeitto tuoksuu keittiössä, pesukoneen linko pyörittää vilttiä, paitoja ja pyyhkeitä, minä en ole kone, enkä linkoa. Joskus olen mankeli, joskus enkeli. Radiossa mies puhuu matalalla äänellä.

Radalta kuuluu etäinen juna, matkalla

aallonmurtaja on murheissaan, on pimeää, vesi liikkuu hitaasti

Kissan hauta on puutarhassa
Sen perimmäisessä nurkassa
Vaikka mitään hävettävää ei ole
Pensaat kumartuvat ympärillä ja villivadelma huojuu
Vien kuukausikynttilän kylmälle kivelle
En osaa päättää mitä itkisin

Purkissa lepattaa vakava liekki
Pieni valo lokakuisessa illassa

Marraskuussa pitää olla

lehdettömät puut harsona taivasta vasten ja hämärää

aamusta asti tiheää.

Voi olla hiljaa tai päästää äänen joka leikkaa tähtipitsiä peiliin

Marraskuussa syttyy harmaa sävytaaletti ja kuolleet siemenet

untaan mullanalaista salaisuutta

jatkovat alkanutta

Kävelin kaupasta kotiin

maan musta aukko keskellä kevyen liikenteen väylää

(vaikka minusta on keveys kaikin puolin kaukana)

melkeinkaatoi minut kumoon.

Ennen kaatumista näin kaiken ja ehdin ajatella

jokin (minussa) saavutti tasapainon ja kompuroin

siihen

pystyasentoon, mihin

Henkinen kaatuminen ja pystyyn pyrkiminen kuin valtavat

vaakakupit

mantelinmuotoinen.

tässäkö se oli, oli pa ikävää

höyheniä ja rautalankaa

tilaan, jossa seinät ovat ympärillä ja etsin ovea.

Elämä on fyysistä ja se sattuu nilkkaan tai milloin omaan napaan, sattuu aina

Tämä on se huone, josta unet karkaavat. Minä olen se ihminen, joka unohti unelmansa

muuten vaan. Tuossa on ikkuna, joka kukkii pakkasilla.

Seinät puuttuvat siltä joka on vapaa

Talvijunassa sähkö maalaa valoa hiuksiini. Säkenöin

pimeään ikkunan äärellä mustassa maisemassa

ei mitään ja kaikki piilossa kuin säkissä kannettu valo.

Kuuntelen matkaa joka jatkuu raiteelta kolme kohti tunnettua asemaa. Talvijunassa

nukun karhununta kaikki jää ennalleen, valo on pitkä aalto yössä

